

Terwijl zijn ploeg Jumbo-Visma in vrijwel alle koersen domineerde, beleefde Mike Teunissen zijn slechtste jaar ooit. Een knullige val in de Franse Alpen zette een streep door een toch al gemankeerd seizoen. In een appartement in Malaga maakt Teunissen de balans op. „Ik was chagrijnig, schoot nog wel eens uit mijn slof.”

Mike Teunissen:

‘Van ellende ben ik maar gaan wandelen’

SITTARD

Mike Teunissen heeft een tijdje getwijfeld of hij aan dit interview wilde meewerken. Alweer uitleggen dat hij een rotjaar heeft gehad? „Wat voegt dat nog toe, vroeg ik me af toen het verzoek kwam. Bovendien kijk ik liever vooruit dan dat ik terugblik op een verloren jaar. Ik heb niet veel met het verleden, behalve als leermoment voor de toekomst.” Teunissen verschijnt, met ‘drie dagen baardje’, op het scherm van de telefoon. De 28-jarige Limburger zit op een bank in een appartementje in Malaga, waar hij twee weken traint met Jumbo-Visma-ploegmaat Timo Roosen. Ze leiden er een soort quarantainebestaan, behalve dat ze buiten trainen en af en toe boodschappen doen in de supermarkt. Ook is er een avondklok. „Maar wij komen sowieso ‘s avonds nauwelijks buiten. Koffierondjes zijn zonder koffiestop, al is de horeca hier dus wél open. Heel apart allemaal.”

Noodzakelijke reis

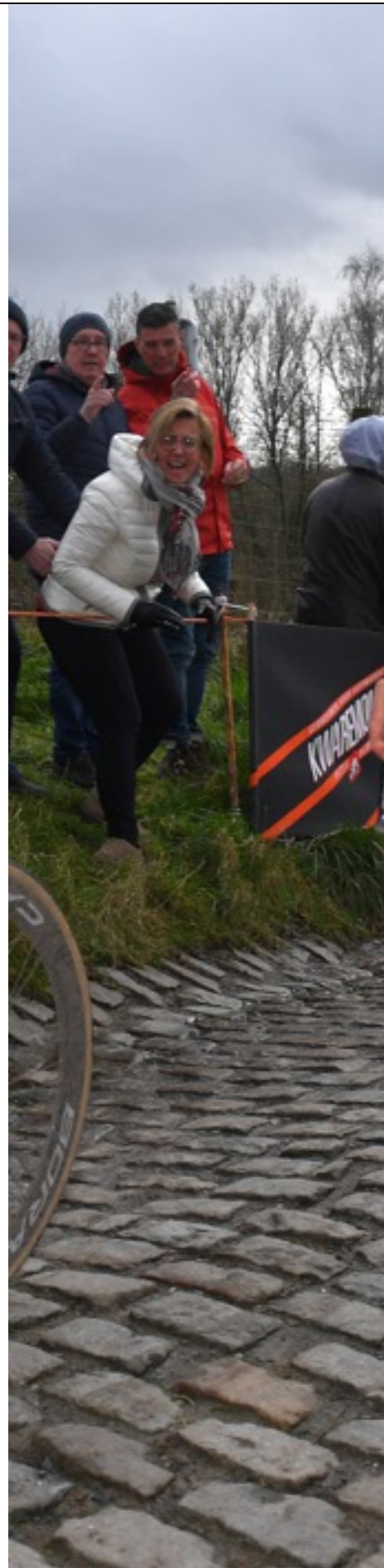
Eerlijk is eerlijk, videobellen haalt het niet bij een écht, fysiek gesprek, maar dit jaar nemen we er -vanwege corona- genoeg mee. Teunissen is op eigen initiatief naar Spanje getrokken. En om scheve gezichten te

voorkomen vermeldt hij er meteen bij: „We hebben een verklaring mee dat onze werkgever (Jumbo-Visma) dit als een noodzakelijke reis naar het buitenland ziet.” Nog een geruststelling: hij reist precies op tijd terug zodat hij na een quarantaineperiode in Nederland de feestdagen kan vieren met enkele naasten. En gelukkig, de Ysselsteyner vindt het prima om het afgelopen seizoen toch nog eens onder de loep te nemen. Want het contrast tussen dit en vorig jaar kan nauwelijks groter. „Nee, daar heb je een punt.” 2019 was het jaar van de gele trui, de ritzege in de Tour, een aantal fraaie overwinningen, handen schudden met Eddy Merckx en talloze eindejaarsterugblikken op die fenomenale sprint in Brussel. Dit jaar reed hij slechts een handvol koersen, miste hij door een lullige val op hoogtestage de Tour, werd ziek voor de Ronde van Vlaanderen en constateerde – dat kon er ook nog wel bij – dat het coronavirus een streep zette door zijn favoriete klassieker Parijs-Roubaix. Een waardeloos jaar, luidt de korte conclusie. „Ik had het er laatst met mijn trainer Tim Heemskerk (uit Brunssum, red.) over: ik heb maar vijftien koersdagen gehad, nog geen kwart van vorig jaar.” In het voorjaar reed hij slechts één wedstrijd: de Omloop Het Nieuws-

blad, waar hij zesde werd. De coronapauze gold voor iedereen, maar vanaf het moment dat de wielwereld in gang schoot, kreeg Teunissen de ene na de andere opdoffer. De hardste klap viel nog vóór de herstart, op hoogtestage, waar hij op pad was met Tourfavorieten Primoz Roglic en Tom Dumoulin. „We reden heel rustig toen ik door een put reed en mijn handen van het stuur schoten. Plots lag ik.” Het lot had juist bedacht dat eerste reserve Teunissen de Tour de France zou gaan rijden, omdat Steven Kruijswijk afhaakte door een zware val in de Dauphiné. Een pijnlijke knie besliste anders.

Dieptepunt

Het dieptepunt volgde in de weken erna. „Het besef dat ik de Tour miste en ik niks kon doen terwijl iedereen volle bak aan het trainen en koersen was, viel zwaar.” En waar zijn ploegmaats de ene na de andere zege boekten en de Tour de France – tot de laatste dag dan – domineerden, kon Teunissen nog niet eens een uurtje trainen. „Al die andere tegenslagen lagen in het verlengde daarvan. Ik heb het hele najaar achter de feiten aangelopen. Toen ik eenmaal weer kon fietsen had ik zo’n grote achterstand opgelopen dat ik die nooit meer kon inhalen in de drie knotsgekke maanden, waarin alle koersen in

De twee gele truien hangen thuis ingelijst aan de muur. Op de ene staat Eddy Merckx, op de ander het Atomium. Daarvan ga je er niet veel tegenkomen in de Nederlandse huiskamers.

Mike Teunissen

een korte periode waren gepropt.” Teunissen, die enkele jaren geleden Ysselsteyn inruilde voor Rosmalen, was thuis soms niet te genieten in die periode. „Vooraf voor mijn vriendin Corine was dat wel vervelend. Ik was gefrustreerd en dat mocht natuurlijk ook: op het moment dat het wieljaar losbarstte, zat ik thuis op de bank. Ik was chagrijnig, schoot nog wel eens uit mijn slof. Ik wist ook wel dat niemand er iets aan kon doen, maar dat heb ik toch een paar keer tegen mezelf moeten zeggen.”

Onderonsje

Terugdenken aan die zomerdag in Brussel een jaar eerder hielp hem niet per se de donkere dagen door. „Het blijft mooi natuurlijk, maar het is niet dat ik op zoek ga naar de herinnering om me beter te voelen. De twee gele truien hangen thuis ingelijst aan de muur. Op de ene staat Eddy Merckx, op de ander het Atomium. Daarvan ga je er niet veel tegenkomen in de Nederlandse huiskamers.” Een kostbare herinnering aan die dagen blijft het onderonsje met